

- 2) Czy dla osiągnięcia społecznego celu dyrektywy wystarczy, aby przepisy krajowe wykorzystywały przysługującą pracownikowi pierwotną wierzitelność płacową jako zwykłe odniesienie porównawcze, w stosunku do którego w odpowiedni sposób określa się świadczenie gwarantowane dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej czy też wymagane jest, aby wierzitelność płacowa w stosunku do niewypłacalnego pracodawcy była dzięki interwencji instytucji gwarancyjnej chroniona w sposób zapewniający jej taką samą treść, takie same gwarancje, terminy i sposoby dochodzenia, jakie przyznaje się w danym porządku prawnym jakimkolwiek innym wierzitelnościom wynikającym ze stosunku pracy?
- 3) Czy zasady wypływające z przepisów wspólnotowych, w tym w szczególności zasady równoważności i skuteczności, zezwalają na stosowanie do niezaspokojonych roszczeń pracowników, związanych z wynagrodzeniem za okres zdefiniowany w art. 4 dyrektywy nr 80/987, systemu przedawnienia mniej korzystnego niż ten, jaki stosuje się do innych roszczeń o tym samym charakterze?

⁽¹⁾ Dz.U. L 283, str. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 lutego 2008 r. — The Queen na podstawie apelacji Christophera Mellora przeciwko Secretary of State for Communities and Local Government

(Sprawa C-75/08)

(2008/C 107/31)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (Civil Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Christopher Mellor

Strona pozwana: Secretary of State for Communities and Local Government

Pytania prejudycjalne

1. Czy zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 85/337/EWG ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 97/11/WE ⁽²⁾ i 2003/35/WE ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”), państwa członkowskie mają obowiązek ujawniać powody wydania decyzji wskazującej na brak

konieczności poddania przedsięwzięcia figurującego w załączniku II do dyrektywy ocenie zgodnie z art. od 5 do 10 dyrektywy?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wymóg ten został spełniony, biorąc pod uwagę treść pisma sekretarz stanu z dnia 4 grudnia 2006 r.?
3. W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej, jaki jest w tych okolicznościach zakres obowiązku uzasadnienia aktu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne Dz.U. L 175, str. 40.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, str. 5.

⁽³⁾ Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, str. 17).

Skarga wniesiona w dniu 29 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-94/08)

(2008/C 107/32)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Rozet i L. Lozano Palacios, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że utrzymując w swoim ustawodawstwie wymóg obywatelstwa hiszpańskiego w celu pełnienia stanowiska kapitana i pierwszego oficera na wszystkich statkach pływających pod hiszpańską banderą poza statkami handlowymi o pojemności rejestrowej brutto poniżej 100 GT, przewożących ładunek lub mniej niż 100 pasażerów, pływających wyłącznie między portami lub punktami znajdującymi się na obszarach, nad którymi Hiszpania sprawuje zwierzchność, suwerenne prawa lub jurysdykcję, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 39 WE.
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z hiszpańskim ustawodawstwem stanowiska kapitana i pierwszego oficera na wszystkich statkach pływających pod hiszpańską banderą poza statkami handlowymi o pojemności rejestrowej brutto poniżej 100 GT, przewożących ładunek lub mniej niż 100 pasażerów, pływających wyłącznie między portami lub punktami znajdującymi się na obszarach, nad którymi Hiszpania sprawuje zwierzchność, suwerenne prawa lub jurysdykcję muszą pełnić obywatele hiszpańscy.

Komisja uważa, że ogólny wymóg hiszpańskiej przynależności państwowej odnoszący się do rzeczonych stanowisk jest niezgodny z art. 39 WE i nie można go uznać za uzasadniony na podstawie wyjątku przewidzianego w ust. 4 tego postanowienia. Interpretacja Komisji znajduje potwierdzenie w szczególności w wyroku w sprawie C-405/01 ⁽¹⁾, w którym Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że zakres tego wyjątku powinien ograniczać się do tego, co jest ściśle niezbędne w celu ochrony ogólnych interesów danego państwa członkowskiego, a w zakresie wspomnianych stanowisk te interesy nie mogą być zagrożone, jeżeli wiążące się z nimi uprawnienia związane z wykonywaniem władzy publicznej będą wykonywane jedynie sporadycznie czy wręcz wyjątkowo przez obywateli innych państw członkowskich. Królestwo Hiszpanii nie dokonało w ustawodawstwie zalecanych przez Komisję zmian, mimo iż zobowiązało się do wprowadzenia odpowiednich zmian w odpowiedzi na uzasadnioną opinię.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 30 września 2003 r. w sprawie *Colegio de Oficiales de la Marina Mercante Española* (Rec., s. I-10391).

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-107/08)

(2008/C 107/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: B. Schima, A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dokonania transpozycji dyrektywy 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniającej dyrektywę 1999/32/WE w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych ⁽¹⁾ oraz nie przekazując ich do wiadomości Komisji Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 przywołanej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy upłynął w dniu 11 sierpnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 191, s. 59.